

SLOVENSKÉ
KOMORNE
DIVADLO

ČAJKA

A. P. Čechov

Ján Kožuch, Martin Horňák, Viliam Hriadel,
Michal Soltész, Eva Gašparová, Renáta Rundová,
Míloslav Král, Jana Oľhová

Slovenské komorné divadlo Martin
uvádza

Anton Pavlovič Čechov

ČAJKA

preklad	Lubomír Vajdička
dramaturgia	Róbert Mankovecký
scéna	Jozef Ciller
kostýmy	Alena Kobielská
masky	Martin Blizniak
realizácia videozáznamu	Jakub Kováč, Mário Kičák
hudba	Róbert Mankovecký
pohybová spolupráca	Silvia Beláková
réžia	Dodo Gombár
predstavenie vedie	Janka Nosálová
text sleduje	Darina Mázorová

Premiéra 16. marca 2007.

Tretia premiéra divadelnej sezóny 2006/2007.

519. premiéra SKD Martin.

Scénu, stavbu, osvetlenie, zvuk, rekvizity, kostýmy a parochne pod vedením Petra Klaudínyho a Vladimíra Kubisa realizovali: Ján Purdiak, Róbert Plánka, Dalibor Pročka, Milan Páleš, Zdenek Polášek, Miroslav Kopas, Juraj Bojnický, Dušan Michalka, Roman Galaba, Jaroslav Daubner, Marián Frkáň, Ján Kurhajec, Mária Brachňáková, Soňa Mušáková, Marta Kalinová, Anna Paulovičová, Zuzana Jankešová, Lila Pálešová a Nina Malková.

Osoby a obsadenie

Irina Nikolajevna Arkadinová
Jana Olhová

Konštantín Gavrilovič Treplev, jej syn
Marek Geišberg

Piotr Nikolajevič Sorin, jej brat
Ján Kožuch

Nina Michajlovna Zariečna
Lucia Jašková

Ilja Afanasievič Šamrajev, správca u Sorina
Viliam Hriadel

Polina Andrejevna, jeho žena
Eva Gašparová

Máša, ich dcéra
Renáta Rundová

Boris Afanasievič Trigorin, spisovateľ
Miloslav Král

Eugen Sergejevič Dorn, lekár
Martin Horňák

Semion Semionovič Medvedenko, učiteľ
Michal Soltész a. h.

Chyžná
Petronela Valentová

Jakub, robotník
Ján Barto a. h.

Medzi tretím a štvrtým dejstvom uplynú dva roky.

Život Antona Pavloviča Čechova (1860 – 1904) bol veľmi intenzívny. Zomrel mladý, ale predtým stihol veľa cestovať, milovať, liečiť, písať a angažovať sa vo veciach sociálnych a verejných. Bol človekom s neobyčajným zmyslom pre humor, žart, dôvtip, absurditu života. Ako sám píše, nikdy nebol bezzásadovým spisovateľom či vrtichvostom. Často o sebe pochyboval, pochyboval o svojom talente a nadaní. Do jeho textov sa premieta veľa osobnej skúsenosti a postojo. Bol majstrom príbehu, ale nie vonkajškového príbehu. Čechovova veľkosť spočíva v tom, že bol dramatikom neustálej vnútornej zmeny, životného pohybu a vnútorný vývoj v jeho textoch funguje aj v nečinnosti postáv. Jeho majstrovstvo spočíva v tom, že bol veľmi vnímavý a detailný pozorovateľ komédie ľudského života. Ako lekár vedel

ľudí presne odhadnúť, odhaliť, diagnostikovať. Jeho zápisky námetov, motívov a charakteristických výrokov postáv majú jeden výrazný spoločný znak. Maličkosť v nich vypovedá o veľkej veci, zdanlivá nepodstatnosť o závažnom probléme. Čechov sa vo svojich textoch usmieva, žartuje a zároveň je vážny, trpký a až bolestivo krutý. Vždy však ostáva prirodzený, nikdy nie sentimentálny.

Čajku písal, keď mal tridsaťpäť rokov (1895) a sám sa vyrovnával s neľahkými problémami svojho osobného života – prežil veľké a osudové, ale neopätované lásky, neustále pochyboval o zmysle a cene svojej literárnej tvorby. V tomto období sa v Rusku veľmi vzrušene písalo o situácii divadla, ostro sa kritizoval repertoár a divadelná rutina. Umelci volali po nových formách a ako potvrdzujú Čechovovi súčasníci, spisovateľ vášnivé debaty o nových formách podporoval. V Čajke však prichádza Čechov ešte k ďalšiemu

kľúčovému poznaniu, ktoré súvisí so sebarealizáciou. Vo svojich zápiskoch k hre napísal: „Ak zomrie nejaký slávny astronóm alebo politik, napíše sa nekrológ najviac na päť riadkov, ale ak zomrie spisovateľ alebo herec, vyjdú o ňom dva stĺpce v novinách a ešte bude na prvej strane oznámenie v čiernom rámičku.“ Čechov v Čajke búra romantický obraz umelca, predstavu, že len umenie môže sprostredkovať pocit veľkosti vlastného ja, len umelec môže mať zaujímavý a naplnený život, len jemu jedinému sa podarí dosiahnuť sebarealizáciu. Čechov v Čajke dochádza k poznaniu, že spisovateľa, umelci, herci sú vlastne ľudia ako všetci ostatní, že ich život nie je ničím výnimočný. Spoločnosť sa teda nedelí na umelcov a tých ostatných, ale na tých, ktorí vedú „zlý a nudný“ život a na tých, ktorí veria v zmysel toho, čo robia a robia slobodne to, čo sa derie z ich duše.

Premiéra Čajky v Alexandrijskom divadle v Petrohrade 17. októbra 1896 utrpela fiasco a prepadla s rámusom, ako na druhý deň napísal Čechov svojmu bratovi. Neskôr napísal, že predstavenie bolo bezfarebné, nejasné, bezvýrazné a kožené, herci skúšali len dva dni, nevedeli svoje úlohy a výsledok bol všeobecný zmätok, úplná duševná skleslosť. Čechov opäť začal o písaní pre divadlo pochybovať. O dva roky neskôr len veľmi nerád dával opätovné povolenie na inscenovanie Čajky v Moskovskom umeleckom akademickom divadle (MCHAT), kde mala nakoniec premiéru 17. decembra 1898 v réžii K. S. Stanislavského a V. I. Nemiroviča-Dančenka. Premiéra zaznamenala u divákov aj kritiky obrovský úspech a začala slávnú éru histórie MCHATu, pre ktoré sa stal Čechov dvorným dramatikom.

Čechov bol v otázke umenia veľmi prísny, neúprosný a neprístupný žiadnym kompromisom. Dalo by sa povedať, že bol divadlom posadnutý. Častokrát žiadal roly preobsadiť. Svoje výhrady k inscenovaniu dokázal sformulovať do jednej trefnej, žartovnej a lakonickej poznámky. Po predstavení Čajky povedal Stanislavskému, ktorý hral Trigorina:

„Skvelé, počujte skvelé! Len by ste potrebovali deravé topánky a kockované nohavice.“ So Stanislavským viedol spory o povahe svojich hier veľmi často. Zdôrazňoval, že jeho hry sú každodenné komédie celkom obyčajných ľudí a nie sentimentálne tragédie, nad ktorými má obecnosť prelievať slzy. Ako napísal spisovateľovi Tichonovovi po premiére Troch sestier: „Povedali ste, že ste nad mojimi hrami plakali. Nie ste jediný. Na to som ich však nenapísal. Stavislavskij z nich spravil sentimentálne hry. Ja som chcel niečo celkom iné. Chcel som len jednoducho a úprimne povedať: Pozrite sa sem, dívajte sa, aký zlý a nudný život vediete! Najdôležitejšie je, aby to ľudia pochopili. Keď to pochopia, budú musieť začať iný, lepší život. (...) Dovtedy však neprestanem ľudom opakovať: Pozrite sa, ako nudne a zle žijete! Nad čím tu plakať?“ Napriek Čechovovým výhradám však nemôžeme ignorovať skutočnosť, že práve vďaka hereckému umeniu, ktoré Stanislavskij rozvinul, vďaka ceste intuície a citu, si získali Čechovove drámy úspech.

Zuzana Palenčíková

Čajka sa považuje za Čechovovu najosobnejšiu hru. Nájdeme v nej veľa spisovateľových osobných zážitkov, premietajú sa v nej skutočné ľúbostné príbehy, ktoré Čechov v tom období prežil. Divadelný príbeh Čajky – Niny Zariečnej sa až veľmi podobá životnému príbehu Liky Mizinovovej. Táto očarujúca zlatovláska, o desať rokov mladšia od Čechova, ktorá snívala o kariére herečky, ale na scéne hanebne prepadla, sa do Čechova zaľúbila a otvorene sa mu vyznala zo svojich citov. Lenže on jej nedokázal jednoznačne odpovedať, možno bol až príliš zdržanlivý. Nikomu inému však nepísal listy plné silnej náklonnosti, pozornosti, srdečnosti, ale aj žartov, aké písal práve Like. Listy končil: „Zbohom, Vy zlodejka mojej duše“. Lika potom začala laškovať s maliarom Levitanom, zaplietla sa so ženatým prozaikom Potapenkou, s ktorým mala dcérku, ktorá umrela. Potapenko

sa vrátil k svojej žene a Lika sa presťahovala do Paríža. Táto neuskutočnená a neopätovaná láska musela Čechova veľmi zasiahnuť. V jednom liste Like napísal: „Vo Vás, Lika, sedí veľký krokodíl a vlastne robím dobre, že počúvam zdravý rozum a nie srdce, z ktorého ste odhryzli“.

V Čechovových kruhoch pravdepodobne ihneď odhalili, že v Čajke je veľa z romániku Mizinovovej a Potapenka. Ale asi ani jeho najbližší priatelia netušili, že na premiére Čajky sedí v hľadisku ešte jedna Čechovova osudová žena, spisovateľka Lýdia Alexejevna Avilová. Príbeh lásky, ktorá sa nekonala, sa odhalil až po mnohých rokoch, keď Avilová zverejnila svoje spomienky. Už od prvého stretnutia (1889, po premiére Ivanova), keď si pozreli zblízka do očí, vznikla vraj medzi nimi tajomná náklonnosť. Avilová bola vydatá. Začali si písať, Čechov sa ju snažil priateľsky usmerňovať a dávať spisovateľské rady, čo trvalo až do jeho smrti. Podľa Avilovej slov jej Čechov takto vyznal svoje city: „Miloval som Vás. Zdalo sa mi, že na svete niet druhej ženy, ktorú by som mohol tak milovať. Boli ste krásna a dojemná, vo Vašej mladosti bolo toľko sviežosti a žiarivej nádhery. Miloval som Vás a myslel som len na Vás.“ Krátko po opätovnom stretnutí roku 1895 dala Avilová v klenotníctve urobiť príviesok k hodinkám v podobe knihy a na jednu stranu napísala „Novely a poviedky. Dielo A. Čechova“. Na druhej strane stálo: str. 267, riadky 6 a 7. Keď Čechov v knihe vyhľadal príslušné miesto, bolo tam napísané: „Keď budeš niekedy potrebovať môj život, príď a vezmi si ho.“ Roku 1896 sa náhodou s Lýdiou stretli na maškarnom plese v Petrohrade, kde mala masku a Čechov sa robil, že ju nespoznal. Vo svojich spomienkach Avilová podrobne rozpráva, čo prežívala na premiére Čajky, keď Nina podala Trigorinovi medailónik s nápisom: strana 121, riadky 11 a 12. Píše, že najprv nevedela, ako to dešifrovať, ale potom našla príslušné miesto v zbierke svojich poviedok, kde si prečítala výstižnú čechovovskú reakciu: „Mladé dievčatá nepatria na maškarné bály.“

-zp-

Miloslav Král, Renáta Rundová, Michal Soltész, Jana Ořhová,
Ján Kožuch, Martin Horňák, Viliam Hriadel,
Eva Gašparová, Marek Gejšberg

Nina Zariečna Nie je to čistota sama, čo pošpinená bola. Je to aj boj s možnosťami, ako sa dostať k cieľu. Možnože Trigorin môže byť cestou za snom. Musí byť. Má celý život na stene zaveseného toho Bona Voxa, s dlhými vlasmi dozadu vyčesanými, tmavými okuliarmi a koženou bundou s vyhrnutým golierom. Nemusí byť do neho zamilovaná, iba si tak cez neho sníva. Celý jej život je cesta za snom. Treplev je z rovnakej látky utkaný ako ona, ale ona, žena herečka, objaví v sebe nečakané možnosti a zbrane, ktoré on nevlastní. Je v nej niečo, čo je magnetické a lákavé. Podstatné je, že na to prídje aj ona sama. Sú u mladých žien, herečiek, pekných žien, príťažlivých herečiek javy, ktoré fungujú. Podvedome sa stávajú tieto veci a tieto vlastnosti každodenným nástrojom. Nina nie je naivná, Nina je otvorená, Nina je prijímač, Nina je satelitná parabola. Je už aj vysielateľom, bez toho, aby si bola toho vedomá. Za každým jej úsmevom je vzrušujúce volanie. Jej nešťastný príbeh, osudovú neúprosnosť nevidíme, len ju vlastne vypočujeme z úst niekoho iného. Na nej to musí byť vidieť vo štvrtom dejstve, musí jej tá naozajstná prekonaná bolesť sršať z očí, z hlasu, zo správania. Len to gesto je stále rovnaké, aj tá najhlbšia vrstva emócie je rovnaká. Je krehká. A pevná. Ako najtenšia vrstva skla na veľkej ploche. Jej vyžarovanie je tak zvláštne fatálne.

Arkadinová Všetko nech je, lebo všetko herečka jej veľkosti má, len nech nie je taká tá očakávaná erupatívna diva, ktorá sa celý čas pohráva so šálom a s dlhými pohľadmi do diaľky a ktorá pomaly poťahuje cigaretu a dym vypúšťa malou štrbinkou v strede našpúlených pier. Nech je jej veľkosť v niečom inom, nech je obrátená dovnútra, alebo do sfér neviditeľných, ale tušených. Myslím, že jej veľké tajomstvo je skryté v odvahe. V odvahe riskovať, v odvahe skočiť. V naozajstnom presvedčení, že provokácia je životný postoj a zásadný názor. Ona by kľudne na česko-slovenskom plese vykonala veľkú potrebu v strede tanečného parketu. A konzekvencie? To jej je úplne jedno. To nie je dobrodružné. Tie nie sú večné. Tie sú ako ten dym, ktorý jej vyteká z úst ako vodopád. Konzekvencie zabudneme, stopa po ekskremente na drevenej podlahe zostane navždy. Bulvární novinári na

to miesto zapichnú malú hnedú zástavku. Aj ju musí mať človek tak nejako rád, túto veľkú herečku. Ona trochu kričí, hovorí hlasnejšie, ako ostatní. Ona je dobrá. Ona je sexy. Ona je pre Trigorina vážne ten najlepší kôň v stajni. Ich zväzok je patologický, má v sebe dekadentnú krásu, keby vošli do Moulin Rouge, tak sú heraldickým bodom priestoru. Byť v ich blízkosti je dobré, je to povznášajúce, je to svieže, je to veselé, je to hraničné.

Treplev Jeho vnútorný svet je neporovnateľne väčší ako ten vonkajší a reálny. Ten skutočný on ani nepotrebuje, odrádza ho, plaší, má z neho strach. Tak sa mu to prihodilo v detstve, ktoré ho ovplyvnilo na veky večné. Zabýval sa vo svojich predstavách, vo svojej tvorbe, v ukladaní slov do harmonickej tvarov, zo svojich myšlienok postavil dom, v ktorom mu je dobre a v ktorom sa cíti v bezpečí. Je plachý, je neistý, je submisívny, je senzitívny tak, až je to niekedy smiešne. Je plný pochybností o svete, ktorého je súčasťou, o spoločnosti, do ktorej patrí, o sebe samom. Dobre mu je v knihách, čo majú inú dušu, ako je tá ľudská. Dobre mu je v obrazoch, ktoré sa mu kreslia v kamere. Ťažko mu je na rozhraní reality a fantázie, kde mu bolo dobre niekedy. Mal by mať nejaké zviera, ktoré je stále s ním. Bolo by krásne, keby mal mačku, oddanú a vernú, alebo psa-fenku. To neviem, ako docieliť, dotiahnuť na javisko tento tichý zvierač svet, ale bolo by to krásne a zmysluplné. Ale hlavne hriešne.

Trigorin Ako som presvedčený, že musíme utekať preč od čiernobielosti a tézovitých javiskových jednoznačností, v tomto prípade sa mi zdá ideálny stav, keby bol Trigorin priamym opakom Trepleva. Na celkom opačnom póle sa rozkladá jeho osobnosť. Popkultúrna mainstreamová myš. Nevieť prečo, nemal by sa v niektorej chvíli premeniť na zviera? Na tú myš, ktorá z profilu vyzerá ako orol? Ten orol, o ktorom hovorí Treplev vo svojej veľkej hre. A tento profil nastaví Trigorin Nine, keď sa akoby otvára a zveruje, veľmi dobre si je istý, ako to vyzerá a ako to pôsobí. On, Trigorin, už nehrá v svojom živote hru na úprimnosť. Tá nefunguje v prostredí, ktoré ho nabíja a aktivuje. Je to všetko dobrovoľná voľba, rozhodnutie osob-

né. Daň za úspech, daň, ktorú ale radi priznáme, aby sme mali taký ten relatívny pokoj. Ten pokoj nás potom naučí najst si odstup. A odstup je oslobodzujúci. Byť s Arkadinovou je pôžitok, ktorý ponúka súčasnosť a on všetky pôžitky naberá plným priehrštím. Ako docieľiť na javisku kontroverznosť? Kto je kontroverzný? Ten, ktorý rozdeľuje spoločnosť v názore na seba samého? Väčšinová spoločnosť, jej konzumná časť, Trigorina prijíma, jeho imidž zaberá a funguje. Je fakt taký dobrý?? Čo sme od neho čítali?? Kto je to?? Asi má dobrý nos, má dobrý úsudok, má dobrú intuíciu. Ale tú Ninu mu musíme na chvíľu uveriť, ten okamih musí byť pravdivý. Ale pominuteľný. Ako všetko. A u Trigorina zvlášť. Byť Trigorinom by mohla byť dobrá meta. Trigorin určuje, stáva sa kritériom, stáva sa mienkou. Trigorin je extrakt tretieho veku úprimného a vášnivého egoizmu.

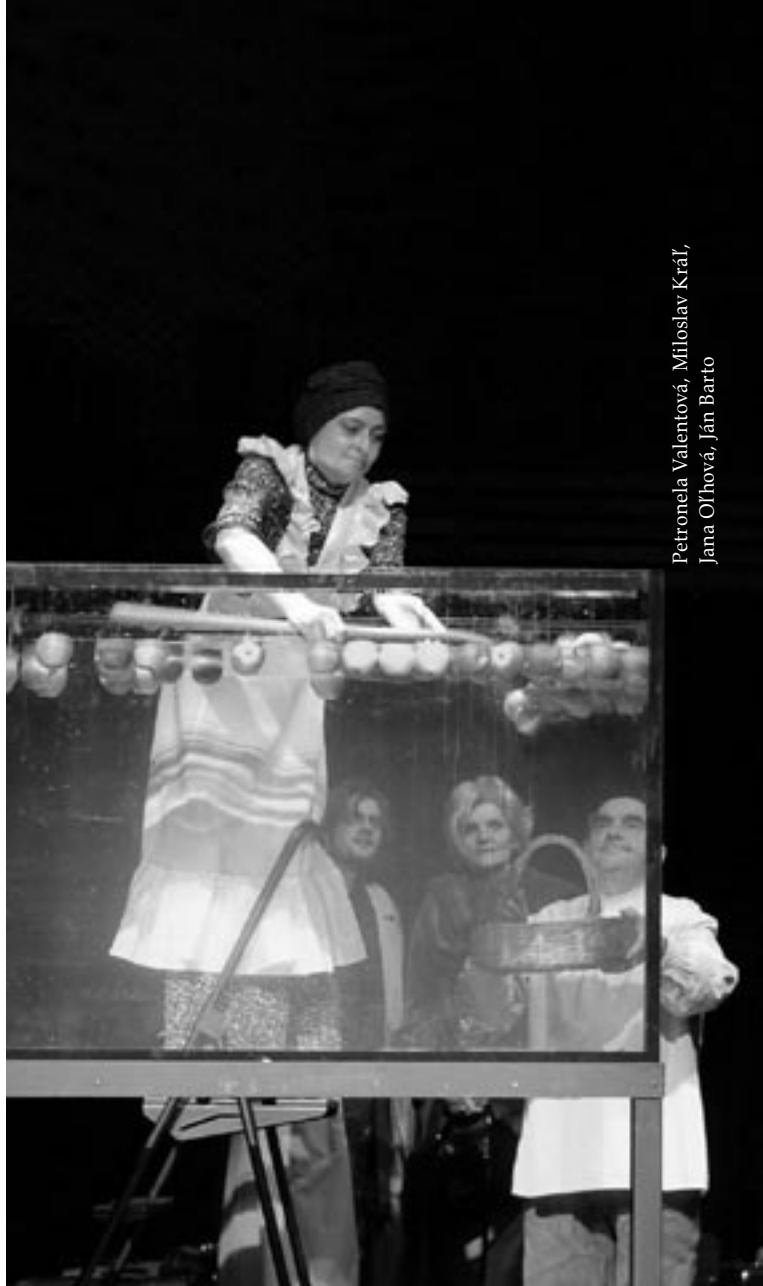
Sorin Malo by byť niečo iné na ňom, ako je na iných. Ako je na živých. Až potom, neskôr, prideme na to, že je nevyliciteľne chorý, a že umiera. To iné je prítomnosť smrti. Ako sa hrá, že smrť je blízko?? Tá inakosť je niečo zvláštne, nadradené a sarkastické. Je to boj s tušeným osudom?? Je to snaha vytvárať aspoň aký-taký odpor. Je vznietlivý, ale rýchlo zhasína. Pretože žiť v negatívnej emócií je strata času a život ľudský je na to veľmi krátky. Akoby sa prítomnosť smrti prejavovala u neho tým, že každú svoju vetu hovorí nie ako svoj vlastný názor, ale ako názor toho nad všetkým autora. Ako nejaký prazvláštny komentár. Ako keby svoj život žil v zodiaku. Vo vesmírnom väzení. Niektoré slovíčka či vetičky si opakuje viackrát, akoby ich skúmal. Pohráva sa so slovom na javisku, vyslovenú vetu tak nejako komentuje. Na javisku by mal chradnúť. Myslím, aj fyzicky. Nie je bojovník, je skôr pasívnu obeťou každodennosti a nutnosti kolobehu času. Keď sa zasmieje, mala by to byť vzácna chvíľa. Má mimoriadne rád mladého Trepleva, svojho synovca. Nevie prečo, ale ten chlapec má niečo možno z neho. Budú to snáď tie nekonečné pochybnosti o sebe samom, aj o zmysle a podstate bytia. Sorin prináša na javisko nepokoj, prináša na javisko akúsi ostrážitosť, prináša skúmavosť, akoby ostatní mali v jeho prítomnosti trošku zneistiť. A podvedome sa skontrolovať.

Máša Aké je to jej nešťastie, keď hovorí, že je nešťastná? Keď tým vlastne začína hru... A vždy ju vidíme na javisku pod vplyvom tohto vysloveného striekajúceho nešťastia. Nie je to v niečom príznačná pochybnosť pre to, že začala na tomto stave budovať svoj imidž? Nedá sa nešťastie si vlastne začať celkom užívať?? Ani nevieme, ako rýchlo sa to človeku stane. Stane sa mu to pozvoľne, vojde do neho potreba byť nešťastný. Máša je ale príťažlivá, musí mať v sebe niečo, čo aj pod vonkajšou „pustinou“ má zmysel dráždivý a núti nás objavovať. To niečo zabíja sama. Máša má aj veľmi jedinečný druh sexepílu. Zabíja ho tabakom na šnupanie, ktorý je stimulačný a bol by dnes kokaínom, zabíja ho vodkou, zabíja to krásne v sebe neustálym pozorovaním svojho zovňajšku. Je to žena protikladov, nejednoznačných emócií. Miluje Konštantína, hovorí. Konštantín je človek, ktorý vyžaruje plachosť na kilometre, vyžaruje potrebu starostlivosti, to v nej prebúda isté, priam materské city a emócie. Je svojím spôsobom krásny, svojou naivitou, odhodlanosťou, zapálenosťou, všetkým, čo človeka oslobodzuje a čo ona stratila. Stráca mladý život. Stráca roky, stráca budúcnosť. Celý život jej unikajú šance a možnosti. Vždy, keď sa nejaká zjaví, tak ona ju prehliadne, alebo uvidí neskoro. V jej pohyboch a gestách je niečo protestné, čosi sebazničujúce a sebaspaľujúce. To je jej problém, možno hlavný, že ju vlastný život spaľuje, ako suchý konár spaľuje oheň. My musíme prísť na to, prečo ten oheň nezahasila už dávno, prečo ho neuhasí v priebehu tej hry. Ale keď sa toho ohňa v istých súvislostiach tak ťažko vzdáva. To by človek musel precitnúť.

Medvedenko Učiteľ musí učiť, musí odovzdávať. On odovzdávať nemá čo, pretože sa zahrabal do vlastných komplexov, pocitov nespravodlivosti a trápenia sa s vecami materiálnymi. Koľko kilometrov... aká veľká láska... koľko peňazí... zahrabal sa v reálnych úvahách o sebe a svojom živote. Celkom zabudol na to, že niekedy, bolo to už nepredstaviteľne dávno, zdobila jeho mozog aj fantázia. Dnes v ňom zostali len reálne veci. Aj Mášu miluje reálne. Bez radosti. Ale jeho láska je skutočná, je až taká skutočná, že sa dá nahmatať. Urobil by všetko pre ňu, pre to, aby ona opätovala jeho cit. Veľmi rýchlo

zostalol, stratil šarm, ktorý ho určite niekedy zdobil, niekedy bol možno vtipný, dnes už zostal len trápny. Je snaživý, je presný, je nečakaný, je málo chápavý. Skúsme mu dať drobné alibistický znak, alebo, povedzme, charakteristiku. Má nejaký výrazný a na prvý pohľad rozoznateľný handicap. Niekedy mal z neho komplex, aj sa snažil na to nemyslieť, dnes si už zvykol, čo je ešte horšie. Ani v jednej chvíli nie je nutné na to poukazať. Určite je pedantný, určite je čistotný, určite je povrchný. Život je nespravodlivý, to vie. Spáchal na ňom vonkajšiu krivdu a ešte musí byť k tomu aj chudobný. Keby dostal namiesto metálu peniaze, bol by trochu spokojnejší. Ale len na chvíľu, len kým by všetko neminulo. Potom by zas otravoval život iným.

Polina Andrejevna Takých príbehov ako je ten jej je veľa. Zobrala si chlapa, lebo musela. Čakala s ním dieťa. Bola vtedy veľmi mladá. A ten jej, ten Šamrajev, mal určite vtedy, vtedy dávno svoj šarm. Bol vzdelaný, alebo lepšie povedané, vyznal sa, občas prehodil vetu po latincky, občas zacitoval niečo, čo písali v novinách. Nevieme toho veľa o tej mladej láske, ale ani nemusíme, pretože ona, tá láska, prestala veľmi skoro existovať. Akoby ani nebola. Zostala z nej, z tej lásky, dcéra. Máša je dieťa náhody?? V tom prípade nie je pre Polínu Máša tou zvláštnou pripomienkou niečoho, čo sa nemalo stať?? Bol nad tým všetkým ale cit a pud materský, ten bol určite. Ale teraz, keď je Máša dospelá, ju ona vidí, vidí to jej večné nešťastie, tú čiernu farbu, čo je do nej zahalená, tú beznádej a bezvýchodiskovosť, ktorá z nej vyžaruje. Tak strašne by chcela žiť inak, ona, Polina, ako žije. Tak strašne by chcela vedľa seba niekoho iného ako toho intelektuála samouka, ktorého tajomstvo inej sexuálnej orientácie pozná. Ako to asi vyzerá u nich doma?? O čom sa bavia, keď sa ani na verejnosti nevedia pretvarovať, za ruku sa chytiť, do očí si na dlho pozrieť, na seba sa usmiať. Tá trojica je zvláštnym momentom rozpadnutej rodiny. Keby aspoň mali silu od seba odísť, vykročiť si každý svojou cestou. Osudom k sebe prikovaní. Polina je smiešna, ako uháňa doktora. Vždy ho chcela, on ju nikdy. On dával vždy prednosť iným. To ona videla. Tak čaká v rade. Postavila sa na úplný koniec. Aké ponižujúce.

Petronela Valentová, Milošlav Král,
Jana Olhová, Jan Barto

Ján Kožuch (Sorin), Marek Geiřberg (Treplev)

Premiéra	Hra	Réžia
2. 2. 1947	Tri sestry	Karel Melichar Skoumal
9. 12. 1948	Večer jednoaktoviek (Pytačky, Medveď, Konské priezvisko)	Martin Hollý
9. 11. 1963	Čajka	Miloř Pietor
21. 1. 1967	Tri sestry	Miloř Pietor
23. 10. 1970	Jubileum, Medveď, Labutia pieseň	Ľubomír Vajdička
22. 4. 1971	Viřňový sad	Miloř Pietor
20. 11. 1976	Ivanov	Ľubomír Vajdička
2. 11. 1979	Viřňový sad	Ľubomír Vajdička
19. 11. 1983	Ujo Váňa	Ivan Petrovický
19. 5. 2006	Ivanov	Roman Polák

Predstavujeme...

Michal Soltész, člen činohry
Štátneho divadla v Kořiciach

„S martinským divadlom a Dodom Gombárom spolupracujem po prvý raz. Skúšalo sa mi dobre. Mal som veľa času si vždy po skúške oddýchnuť. Venoval som sa len a len divadlu. Dodo Gombár patrí medzi tých režisérov, ktorých mám rád a obdivujem, pretože sú pripravení, vedia veľmi presne, čo chcú na javisku dosiahnuť. Nemusel som preto myslieť na výsledný efekt a mohol som sa celkom sústrediť na svoju hereckú prácu.“

Vaša banka

generálny partner

**SLOVENSKÁ
SPORITEĽŇA**

sporotel 0850 111 888

www.slsp.sk

Martin

, pod' do divadla!

Martiner

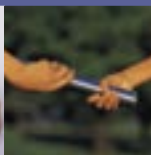
Vychutnajte si divadelnú sezónu s pivom

PREPOČTY V ČASE

MODULARITA

PREPOJITELNOSŤ

PREHLADNOSŤ

HUMAN - Komplexný informačný systém na spracovanie personalistiky, miezd a riadenie ľudských zdrojov, reprezentujúci prístupy top manažérov k riadeniu ľudských zdrojov a potreby personálnych riaditeľov argumentačne a objektívne prispievať k rozvoju jednotlivcov a pracovných kolektívov svojich organizácií. Zároveň reprezentuje desaťročné skúsenosti firmy HOUR, spol. s r. o. s vývojom, implementáciou a údržbou programov pre personalistiku a mzdy.

HOUR, spol. s r. o.

Veľký Diel 3323, 010 08 Žilina

tel.: 041/500 29 50, 565 52 43, fax: 041/565 40 15

e-mail: hourza@hour.sk, <http://www.hour.sk>

HOUR
SOFTWARE

BANKA ROKA 2005

TREND TOP 2005

BANKA ROKA

POBOČKA a OBCHODNÉ CENTRUM

M. R. Štefánika 70, 036 01 Martin
Tel.: 043/423 74 80-3
Fax: 043/423 74 84

POBOČKA

Obchodné centrum Turiec
Turiec 1 (TESCO), 036 01 Martin
Tel.: 043/427 04 67
Fax: 043/427 04 73

Viena international

EIN UNTERNEHMEN DER REJLEK METAL & PLASTICS GROUP

www.viena.sk

: **najlepší** po šiesty raz

DIALOG

02/6866 1000 > 02/5919 1000 > 0903 903 902 > 0906 011 000
dialog@tatrabanka.sk | www.tatrabanka.sk

dcp
TIMBER

DCP timber
Dúbravcova 1
03601 Martin

tel: 043-4300 421
fax: 043-4300 422

www.dcp.sk
www.dcptimber.eu

**SLOVENSKÝ
VÝROBCA
KVALITNÉHO
STAVEBNÉHO
REZIVA**

Píla Martin
Píla Podbiel

divadlo podporili

*Zlatníctvo
Jana Jamborová Eugen Jambor*

VÍNO NITRA

VÍNO MODRA

divadlo podporili

ZÁHRADA - KVETINÁRSTVO
29. Augusta, 036 01 Martin
Tel: 043/423 77 90

mediálni partneri

.týždeň

Informačný systém Turca
www.turtecinfo.sk

Cesta životom

Režisér Rastislav Ballek a dramaturg Róbert Mankovecký pripravujú dramtizáciu románu Ladislava Nádaši Jégého Cesta životom o životných peripetiách mladého úradníka, ktorého osud sa odohráva na sklonku rakúsko-uhorskej monarchie a vyvrcholil po vzniku 1. Československej republiky. Dúfame, že príbeh odohrávajúci sa v kasíne malého slovenského mesta, na chvíľu prinavrátí ducha starých čias do martinského Národného domu, v ktorom kedysi takisto pôsobilo kasíno. Inscenáciu Cesta životom pripravujeme ako prvú slávnostnú premiéru v zrekonštruovanom Národnom dome.

Pripravujeme

Program k inscenácii Čajka.

Zostavila: Zuzana Palenčíková.

Použitá literatúra:

Berdnikov P. Georgij: Čechov. Bratislava : Slovenský spisovateľ, 1984;

Čechov Anton Pavlovič: Korespondence. Zápisky. Praha : Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1960;

Fischer-Lichte E.: Dejiny drámy. Bratislava : Divadelný ústav, 2003;

Stanislavskij S. K.: Mój život v umení.

Bratislava : Slovenské vydavateľstvo krásnej literatúry, 1954.

Jazyková redaktorka: Vlasta Kunovská

Foto: Braňo Konečný.

Vizuál inscenácie a layout bulletinu: Ivan Brlý.

Reklama: Soňa Buckulčíková.

Slovenské komorné divadlo

Divadelná 1, 036 80 Martin

tel.: 043/422 40 98 (spojovateľ)

www.divadlomartin.sk

poverený vedením Róbert Mankovecký

umelecký šéf Miloslav Kráľ

šéf výpravy Jozef Ciller

Zriaďovateľom SKD Martin je Žilinský samosprávny kraj.

